

MARGARET GRUENBAUM
TEREZÍN

TEREZÍN, maig del 1945

Estimada família:

Aquesta és la primera carta en la que puc expressar els meus pensaments sense l'amenaça de la mirada dels meus censors. No sé per on començar a descriure els successos de tots aquests anys. Cada carta, cada paquet que ens enviàveu era una espurna d'esperança en el dur entorn on vivíem. Us estic escrivint amb la sensació de que no aconseguirem construir un pont entre el que aquí hem viscut i l'exterior. Sortosament, mai tindrem la capacitat per comprendre l'horròr, la por i l'enfonsament personal que hem experimentat durant els darrers anys.

Tenim l'enorme esperança de trobar a alguns dels nostres familiars. Nosaltres estem vius de miracle. Vam ser inclosos en les llistes de transport en tres ocasions, i Michael fins i tot en una quarta ocasió. No podeu imaginar el contrast entre la vida i la mort. Tenim bon aspecte, tot i la desnutrició. Perquè us pugueu fer una idea, hem menjat entre els tres, tres ous que havíem aconseguit en secret en dos anys i mig. Cadascun d'ells ens van costar 170 corones. La meua filla treballava en una bugaderia, i Michael com a noi de transport -substituint un cavall-. De vegades, Michael podia anar amb un amic, amb un quadern de notes amagat sota la camisa, a rebre classes, però tot es va interrompre com a conseqüència de la quantitat d'obstacles que ens hi posaven i per la falta de temps. Ens obligaven a treballar durament més de deu hores al dia.

No sabem quin serà el nostre futur. Ningú dels nostres amics ha sobreviscut. No sabem on anar. No sabem RES.

Però en algun lloc al món tornarà a sortir el sol, podrem veure muntanyes, oceans, llibres, somriures, apartaments nets, i potser alguna esperança de començar amb una nova vida,

Una forta besada,

MARGARET GRUENBAUM

CARTA 2

1. Margaret Gruenbaum escriu des de Terezín, investiga aquest lloc.
2. Ja ha acabat la guerra, com ho sabem?
3. Explica les dures condicions de vida que van viure a Terezin.